

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 12/2018-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. januára 2018 prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti RIVER spol. s r. o., Športová 441, Most pri Bratislave, vedené pod sp. zn. Rvp 2141/2017 a Rvp 2142/2017, zastúpenej JUDr. Jozefom Holičom, advokátska kancelária, Poľovnícka 4, Bernolákovo, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaniach vedených pod sp. zn. 23 Cb 120/2015 (pôvodne pod sp. zn. 33 Rob 1000/2014) a sp. zn. 26 Cb 150/2015 (pôvodne pod sp. zn. 63 Rob 1017/2014) a takto

r o z h o d o l :

1. Veci vedené na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 2141/2017 a Rvp 2142/2017 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 12/2018.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti RIVER spol. s r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 20. novembra 2017 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti RIVER spol. s r. o., Športová 441, Most pri Bratislave (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cb 120/2015 (vedená pod sp. zn. Rvp 2141/2017) a v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cb 150/2015 (vedená pod sp. zn. Rvp 2142/2017).

2. Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému konaniu okresného súdu vedeného pod sp. zn. 23 Cb 120/2015 v sťažnosti uviedla, že 27. októbra 2014 podala návrh na vydanie platobného rozkazu na sumu 5 150,32 €, na základe ktorého okresný súd vydal platobný rozkaz pod sp. zn. 33 Rob 1000/2014 z 23. januára 2015. Proti označenému platobnému rozkazu podal žalovaný odpor a vec bola prevedená do registra „Cb“ a bola jej pridelená súčasná spisová značka konania. Okresný súd na pojednávaní konanom 3. novembra 2016 v neprítomnosti žalovaného vyhlásil rozsudok. Proti označenému rozsudku okresného súdu podal žalovaný 30. decembra 2017 odvolanie, ku ktorému sa sťažovateľka vyjadrila podaním doručeným okresnému súdu 28. júla 2017. Sťažovateľka tvrdí, že okresný súd je neospravedlňiteľne a zbytočne nečinný, pretože do podania sťažnosti nepredložil súdny spis odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní. Vychádzajúc z uvedeného je sťažovateľka toho názoru, že v napadnutom konaní okresného súdu vedeného pod sp. zn. 23 Cb 120/2015 dochádza k zbytočným prietahom a tým aj k porušovaniu jej označených práv postupom okresného súdu.

3. Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému konaniu okresného súdu vedeného pod sp. zn. 26 Cb 150/2015 v sťažnosti uviedla, že 31. októbra 2014 podala návrh na vydanie platobného rozkazu na sumu 6 145,72 €, na základe ktorého okresný súd vydal

platobný rozkaz sp. zn. 63 Rob 1017/2014 z 23. januára 2015. Proti označenému platobnému rozkazu podal žalovaný odpor a vec bola prevedená do registra „Cb“ a bola jej pridelená súčasná spisová značka konania. Okresný súd na pojednávaní konanom 18. októbra 2016 v neprítomnosti žalovaného vyhlásil rozsudok. Proti označenému rozsudku okresného súdu podal žalovaný odvolanie, ku ktorému sa sťažovateľka vyjadrila podaním doručeným okresnému súdu 28. júla 2017. Sťažovateľka tvrdí, že okresný súd je neospravedliteľne a zbytočne nečinný, pretože do podania sťažnosti nepredložil súdny spis odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní. Vychádzajúc z uvedeného je sťažovateľka toho názoru, že v napadnutom konaní okresného súdu vedeného pod sp. zn. 26 Cb 150/2015 dochádza k zbytočným priet'ahom a tým aj k porušovaniu jej označených práv postupom okresného súdu.

4. Sťažovateľka v závere svojich sťažností navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej označených práv postupom okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 23 Cb 120/2015 a sp. zn. 26 Cb 150/2015, prikázal okresnému súdu v označených konaniach konať bez zbytočných priet'ahov a priznal jej v oboch prípadoch finančné zadosťučinenie v sume 14 000 €, ako aj náhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

7. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K spojeniu vecí vedených pod sp. zn. Rvp 2141/2017 a Rvp 2142/2017

8. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

9. V zmysle § 166 ods. 1 prvej vety CSP v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také konania, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán.

10. Zo spisov ústavného súdu sp. zn. Rvp 2141/2017 a Rvp 2142/2017 vyplýva, že predmet oboch sťažností vecne súvisí s postupom okresného súdu v označených konaniach, pričom sťažovateľka napáda porušenie tých istých práv v porovnateľných konaniach z hľadiska ich predmetu, ako aj postupu okresného súdu z časového hľadiska a je v procesnej pozícii žalobcu v označených konaniach proti tomu istému žalovanému.

11. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 2141/2017 a Rvp 2142/2017, z ktorých vyplýva ich právna a skutková súvislosť v rozsahu namietaných práv, ako aj rozhodujúcich skutkových okolností, a prihliadajúc taktiež na totožnosť v osobe sťažovateľky a okresného súdu, proti ktorému okrem iného tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd aplikujúc § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 166 ods. 1 CSP tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

K sťažnostiam samotným (bod 2 výroku tohto uznesenia)

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

13. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosti sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

14. Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v označených konaniach.

15. Ako už bolo uvedené v bode 10 tohto rozhodnutia, obe konania začali podaním návrhu koncom októbra 2014 na zaplatenie porovnateľnej sumy. V oboch prípadoch okresný súd vydal platobný rozkaz 23. januára 2015, proti obom platobným rozkazom žalovaný podal odpor. Po prevedení vecí do registra „Cb“ okresný súd v oboch prípadoch o návrhu rozhodol rozsudkom, v prípade konania sp. zn. 23 Cb 120/2015 z 3. novembra 2016 a konania sp. zn. 26 Cb 150/2015 z 18. októbra 2016. V oboch konaniach podal žalovaný odvolanie, ku ktorému sa sťažovateľka vyjadrila podaním v ten istý deň 28. júla 2017.

Sťažovateľka vidí porušenie svojich označených práv v nečinnosti okresného súdu, najmä však po doručení jej vyjadrení k odvolaniam v napadnutých konaniach.

Ústavný súd sumarizujúc postup okresného súdu v napadnutých konaniach konštatuje, že celková dĺžka napadnutých konaní v čase podania sťažností dosiahla približne tri roky, pričom o návrhoch bolo rozhodnuté rozsudkom ešte v poslednom štvrtroku 2016 a v súčasnosti prebieha v oboch prípadoch odvolacie konanie, v rámci ktorého sa sťažovateľka k odvolaniam vyjadrila podaniami z 28. júla 2017. Vychádzajúc z uvedených zistení ústavný súd konštatuje, že konania vo veciach sťažovateľky z hľadiska ich celkovej doterajšej dĺžky nemožno považovať za nesúladné s jej označenými právami, resp. za také, v rámci ktorých by intenzita prípadných prietáhov dosahovala úroveň potrebnú pre vyslovenie označených práv sťažovateľky.

Ústavný súd navyše v súčinnosti s okresným súdom zistil, že obe odvolania v napadnutých konaniach boli zaslané 19. januára 2018 krajskému súdu na ich rozhodnutie.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

Vychádzajúc z uvedeného s poukazom na už citovanú judikatúru ústavný súd dospel k záveru, že ojedinelý prietah v konaniach o veciach sťažovateľky sám osebe nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažností na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv sťažovateľky, preto jej sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené (podobne napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011, III. ÚS 7/2015).

Vzhľadom na odmietnutie sťažností stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nebráni sťažovateľke obrátiť sa opätovne so sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti v jej veciach vedených na okresnom súde dochádzalo k zbytočným priet'ahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2018